

Σε μένα να ορκιστείς...

✖ Ένα πολύ ωραίο κείμενο (για την ακρίβεια, ένα ακόμα) από τον Simple Man, με αντικείμενο την ορκωμοσία της εκάστοτε κυβέρνησης.

Θεατές στο ίδιο έργο... Πικρές αλήθειες, σχεδόν αναλλοίωτες στον χρόνο, και με τους πολιτικούς -όπως εύστοχα επισημαίνεται σε σχόλιο αναγνώστη- να ορκίζονται σε λάθος Θεό κι όχι στον πραγματικό και δικό τους, που είναι το Χρήμα...

«Σε μένα να ορκιστείς. Σε μένα τον Απλό που κάθομαι στην ουρά του συσιτίου της ζωής περιμένοντας δεκαετίες με την καραβάνα μου να στάξεις δύο σταγόνες περισσότερες ελπίδας. Στα κόκαλα αυτών που σιώπησαν να ορκιστείς, για να έχεις το δικαίωμα της «δημοκρατίας» σου και να φοράς το κασμίρ κοστούμάκι σου. Έτσι όπως στοιχίζεστε όλοι από τα κομμωτήρια και από τους ραφτάδες, να είμαι μπροστά σας, εγώ ο Απλός, να ορκιστείτε όλοι σας στα γόνατα ότι αν ένας από εσάς τολμήσει ξανά να πληγώσει την αξιοπρέπεια μου να βρει την επόμενη στιγμή σχοινί να κρεμαστεί.

Σε μένα να ορκιστείς, εσύ με το περιποιημένο νύχι και το χρυσό κουμπί στο μανίκι σου, ότι το γράσο από τα νύχια μου που δεν βγαίνει όσο και αν τα πλένω μετά την δουλειά δεν θα γίνει γράσο για την μηχανή του μασήματος σου. Ότι τα γόνατά μου που έχουν φθαρεί μαζί με το 5ετίας παντελόνι μου δεν θα γίνουν, για σένα αυτή τη φορά, σκαλωσιές προσωπικής αναρρίχησης.

Στα άσπρα μαλλιά μου να ορκιστείς που δεν τα φύσηξε κανένας αέρας αλλαγής όταν ήταν ακόμη καστανά. Που είναι τόσο άσπρα πια που με κάνουν αόρατο όταν στήνομαι στο ΙΚΑ για μια εξέταση ούρων. Αόρατο, όταν παίρνω το χαρτάκι της αναμονής για έξι μήνες και μου μένουν μόνο δύο ζωής. Σε αυτούς τους δυο μου μήνες να ορκιστείς, εσύ ο Αθάνατος.

Σε μένα να ορκιστείς που όταν έρχεται εκείνη η παγωνιά δεν βγαίνω να δω τα χωράφια μου απλά περιμένω την αυγή να δω τι έχει αφήσει. Ανοίγω την πόρτα σιγά-σιγά εκείνα τα πρωινά, γιατί στο λέω, η παγωνιά έρχεται κάθε χρόνο, χρόνια τώρα. Στο βιός μου να ορκιστείς, όταν ο μεσάζοντας έρχεται να κάνει παζάρια με τον ιδρώτα μου και με το γάλα του παιδιού μου.

Στην αγωνία μου να ορκιστείς που στα δεκαεπτά μου αρχίζω να μετρώ τα καρφιά που θα βάλω στην εργασιακή μου κάσα, σ' αυτή που θα με χώσουν μόλις τελειώσω το σχολείο γιατί τα όνειρα, μου είπαν οι παλιοί, είναι γι' αυτούς που στο τέλος νικιούνται.

Σε μένα να ορκιστείς που μου βγάλαν τα σωθικά μου αφού τα χημικά από την βιομηχανία τα είχαν λιώσει. Αναπηρική σύνταξη στα 42. Στα μωρά μου να ορκιστείς που το μέλλον τους έγινε «φακελάκια» στο ΕΣΥ.

Σε μένα να ορκιστείς που όταν εσύ θα παίρνεις τον πρωινό σου καφέ εγώ θα έχω γυρίσει στο σπίτι με μισή φραντζόλα ψωμί και ένα πάκο απλήρωτος λογαριασμούς. Με ταμείο ανεργίας θα πορευτώ από τα 50 μου μέχρι το τέλος. Έκανα και κάτι εξτραδάκια μοιράζοντας τα ψηφοδέλτιά σου αυτές τις ημέρες. Στο ξημέρωμά μου να ορκιστείς που δε με θέλει ούτε η ζωή, ούτε ο θάνατος.

Στον δικό μου Θεό να ορκιστείς, γιατί ο δικός σου, κοντά δύο αιώνες τώρα, έχει γίνει ο κατήγορός μου, ο τιμωρός μου, ο εχθρός μου».